

ගුවන් තැපෑල
AIR MAIL PAR AVION

හිතියම මට දුන්
නුබ තොලනිව තුන්.....

Tuuli Lähteenmäki

*Kerra etlä
äidillä on ihävä*

**Kerro että
äidillä on ikävä**

Omistettu lapsilleni

TUULI LÄHTEENMÄKI

Kerro että

äidillä on ikävä

Biologisten perheiden yksityisyyden suojaamiseksi heidän nimensä on muutettu.

© 2014 Tuuli Lähteenmäki

Kustantaja: Books on Demand GmbH,
Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH,
Norderstedt, Saksa
Kansi: Riikka Kontio

ISBN 978-952-286-816-9

Sisältö

I Oma lapsi

- Minun Kumarini 8
- Ajatuksena adoptio 15
- Intian kyynel 24
- Opinko rakastamaan häntä? 32
- Minun vuoroni kantaa 42
- Äitiys muutti minuun 50
- Mitä ajattelet pikku mies 57

II Yhteiset lapsemme

- Lastani vartenko kirjoitin? 74
- Kuka minun isäni on? 84
- Kun tulet Lankaan sinä näet 92
- Meitä odotetaan 101

III Juuret

- Pieni savimaja 108
- Pelkkä rakkaus ei pidä hengissä 116
- Nadika 122
- Ajattelin lasten tulevaisuutta 130
- Minä kerron nyt totuuden 136
- Juuri oikeaan aikaan 140

IV Uusia kohtaamisia

- Sukukokous 146
- Priyani 153
- Kysymyksiä ja vastauksia 161
- Annan avaimen lapsilleni 167

I Oma lapsi

Minun Kumarini

Olen tallettanut rakkaimmat aarteeni vaariltani perittyyn vanhaan kapsäkkiin. Sen kauniisti kuluneita kansia koristaa 70-luvun purkkapaketesta saadut tarrat, 'Menen sinne minne nenä näyttää', 'Älä naura sinäkin tulet vanhaksi' ja 'Töniminen kielletty'. Laukku on minulle rakas, koska se on muisto vaaristani, junamiehestä jolle matkustaminen oli ammatti, mutta se on rakas myös siksi, että säilytän siinä kalleimpia muistoja.

Pahvisen kapsäkin sisäosa on ruskeankirjavalla paperilla vuorattu ja sen vasemmassa nurkassa lepää ohut puuvillainen nuttu, jonka valkeassa rintamuksessa nököttää hieman kömpelösti kirjailtu vaaleanpunainen pupu. Hipelöin ohutta kangasta ja silitän pupun korvaa. Nutun alta pilkottaa kevyesti kukkasilla koristeltu pikkupaitanen, jo ajan rispaama.

Nostan vaatteet kasvoilleni ja haistelen niiden tuoksua. Nämä vaatteet hyväilivät lasteni ihoa, kun sain heidät ensi kertaa syliini, sinä kauniina auringon paahtamana päivänä tropiikissa, kun minä synnytin itseni äidiksi, miehestäni tuli isä ja meistä kaikista vihdoinkin oikea perhe. Miten lempeiltä nuo sanat yhä vielä kuulostavat, äiti, isä, perhe.

Ruskeassa kapsäkissä on muutakin kallisarvoista, nippu kirjoja. Olen huolellisesti sitonut ne nauhalla yhteen, että ne eivät hajoaisi, katoaisi, unohtuisi. Päivämäärät vilahtelevat kuorien leimoissa kuin ne olisivat mitä tahansa numeroita, vaikka eivät ole. 4.7.1997, 10.9.1999, 3.5.2001. Postimerkeistä kurkistaa kuningaskalastaja, Gallen vanha majakka, Sri Lankan presidentti, neitsyt Maria ja Jeesus-lapsi, mainalintu ja lukemattomia muita kuvia. Kuvia, jotka kertovat minulle niin rakkaaksi tulleesta kaukaisesta maasta. Jokaisen kuoren keskiosassa lukee minun nimeni ja osoite, jossa kirjoja on odotettu.

Kauan.

Minun aarteeni. Kuorien kätköissä on sanoina paperilla vuosia kestänyt yhteydenpito lasteni biologisiin äiteihin. Kaiken olen säilyttänyt ja vaalinut kuin kultaa. Sivelen kuoria, selaan kirjeitä ja niitä lukiessani putoan menneisiin päiviin, elämäni tärkeisiin muistoihin, ja päätän kirjoittaa. Kirjoitan kaiken niin kuin vain muistan. Kerron meidän äitien surujen ja ilojen ääripäät, avaan sydämeni, että muutkin saisivat ymmärryksen siitä, miltä tuntuu saada toiveittensa täyttymä, oma lapsi. Avaan aarrearkkuni, jotta he saisivat tietää myös sen, miltä tuntuu kun toiveet mu-
renevat ja pakko ajaa luopumaan omasta lapsestaan, omasta lihastaan ja verestään, siitä jonka on kivulla synnyttänyt.

Minulla oli jo kauan sitten tunne siitä, että pitää kirjoittaa. Ajattelin, että kirjoittaminen antaisi meille mahdollisuuden ymmärtää toisiamme ja oivaltaa asioita, jotka ovat vastauksia vailla. Samalla se avaisi tien niihin maailmoihin ja kulttuureihin, jossa elämme. Olemme kaukana toisistamme. Väliin mahtuu kahdeksantuhatta kilometriä muuttolinnun siiven havinaa, kirjeitä, valokuvia, muistoja.

Katselen Suomen talvea, pakkasen valkoisiksi huurruttamia kuusia ja talvisen iltapäivän sinistä hetkeä, mutta lasteni synnyinmaassa silmä lepää hehkuvan auringon kultaisessa kehrässä ja varjojen leikissä palmun alla. Kun Sri Lankassa aika alkaa Buddhan syntymästä, niin me juhlimme Jeesuksen seimen äärellä ja siitä lasketaan vuodet. Kun moni srilankalainen lapsi asettuu vatsa nälästä kurnien nukkumaan savesta kyhätyn majan hiekkaiselle lattialle, niin suomalainen lapsi makaa omassa huppeassa huoneessaan ja kuuntelee Iphonista tuutulaulunsa. Kun suomalainen nainen ajaa aamuisin ruuhkassa työhön omalla autollaan ja vie matkan varrella lapsensa päivähoitoon, niin moni srilankalainen nainen asuu miehensä kotona ja hoitaa lastensa lisäksi miehen vanhemmatkin.

"Rinta on kipeä. Mietin, ja tulee ikävä, kun on antanut oman lapsensa pois. Mutta olen ajatellut asiaa pitkälle ja jatkan elämää eteenpäin?"

Biologisten äitien kirjeet ja heidän kohtaamisensa Sri Lankassa antavat vastauksia adoptiolasta askarruttaviin kysymyksiin. Miksi minut on adoptoitu? Keitä minun biologinen äitini ja isäni ovat?

Kirjassa kohtaavat suomalainen adoptioperhe, biologinen srilankalainen perhe ja heidän yhteiset lapsensa. Lukija voi samaistua äitien tunteisiin, lasten kokemuksiin ja kahteen erilaiseen kulttuuriin. Tuo kaikki on mahdollista vain avoimuuden ja kasvokkain kohtaamisen kautta.

Kirjan tuotosta 10 %
lahjoitetaan Pelastakaa Lapset ry:n
kansainväliseen työhön.

ISBN 978-952-286-816-9
Kannen suunnittelu Riikka Kontio